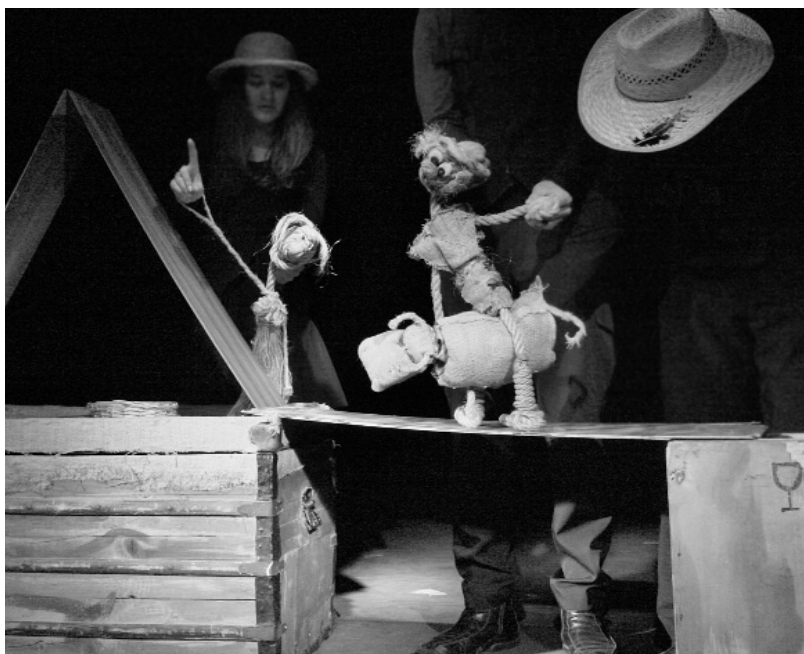

машинария с няколко подвижни сегмента, които актьорите без усилие обиграват и превръщат интериорите в пейзажи и обратно. Синхронно на драматичното развитие на текста “затворените” островърхи готически прозорци се отварят и невъзвусмислено подсказват на публиката промяната на средата – от студения замък към отворения свят – “накъдето ти видят очите”. Прелестни в своята почти студена условност са и куклите – сякаш извадени от изцяла колода карти. За моя изненада мажъосницата ми изглеждаше добре позната – с червеното си кепе, характерни черти и относително къса коса тя силно напомня портрета на Еразъм Ротердамски, направен преди триста години от Ханс Холбайн, но, слава Богу, децата няма как да знаят това.

Тримата актьори (II курс режисура за куклен театър) се справят чудесно и не само със сегментите от сценографската машинария. От добро сърце пропускам факта, че едно от момичетата фъфли (вс пак говорим само за II курс!). Те изиграха спектакъла без преизграване, фалш, излишен патос и глезено преправяне на гласовете. В цялото времедействие на представлението човек просто забравя за тях, пленен от куклите, които водят. А когато се сети, ги вижда само като безхитростни медиатори-разказвачи.

Същото въздействие има и музиката, изградена върху прост “бароков” лайтмотив. Само динамизира-

Сцена от “Джак и бобеното стебло”
Scene from
*Jack and the
Beanstalk*

нето му подсказва и подпомага драматичните обрати на текста.

Накрая бих отбелязал и факта, че в жанрово отношение “Двете принцеси” едва ли е най-детската приказка, но въпреки това аудиторията не помръдна в продължение на 50 минути и (с много облекчение и радост) предусети щастливата развръзка, като я награди с викове и аплодисменти. ■

История за чайка и банда котараци

Патриция Николова

“История за чайка и банда котараци” по Луис Сепулведа е дългоочакваната глътка свеж въздух в изровото пространство на Столичен куклен театър. Премиерата на Катя Петрова дойде тъкмо навреме – след международния фестивал “Панаир на куклите” и малко преди Коледа, за да зарадва както невръстните зрители, така и техните зажадливи за смислено куклено изкуство родители. Екипът на спектакъла е силно радващ. Както в “Ние, враччетата”, така и тук Катя Петрова събира за първи път на едно място най-добрите млади кукленици на СКТ. Мая Бежанска, Румен Гаванозов, Станимир Гъмов, Мариета Петрова, Румен Угрински и Галина Савова партнират зарадително и помежду си, а не само с фантастично оживелите кукли, но партнират и с импровизиращия през цялото време на авансцена млад композитор Сто-

ян Роянов, известен под псевдонима Я-Я.

Сюжетът е госта комплициран – в сравнение с оригиналния текст, но пък в сценичната адаптация успешно са изведени темите за приятелството, различието, толерантността и застрашително нарушеното екологично равновесие. С две думи, банда чилийски котараци в Хамбург с удоволствие се наемат да

изграт ролите на бавачки на едно бебе чайка, което се страхува да полети. Майка му е попаднала в голям петролен разлив и преди да умре завещава топлото си неизмътено яйце на големия “черен, дебел котарак” Зорбас. Той е щастливецът, натоварен с мисията да измъти яйцето, да го пази от лошите и, разбира се, да научи пилето да лети, а всички любопитни котки в махалата се съгласяват да му помагат в уроците по летене. Това е толкова трогателно абсурдно, че бива прието с еднаква лекота от големите и малките зрители като чудесна метафора за отношенията в едно малко общество.

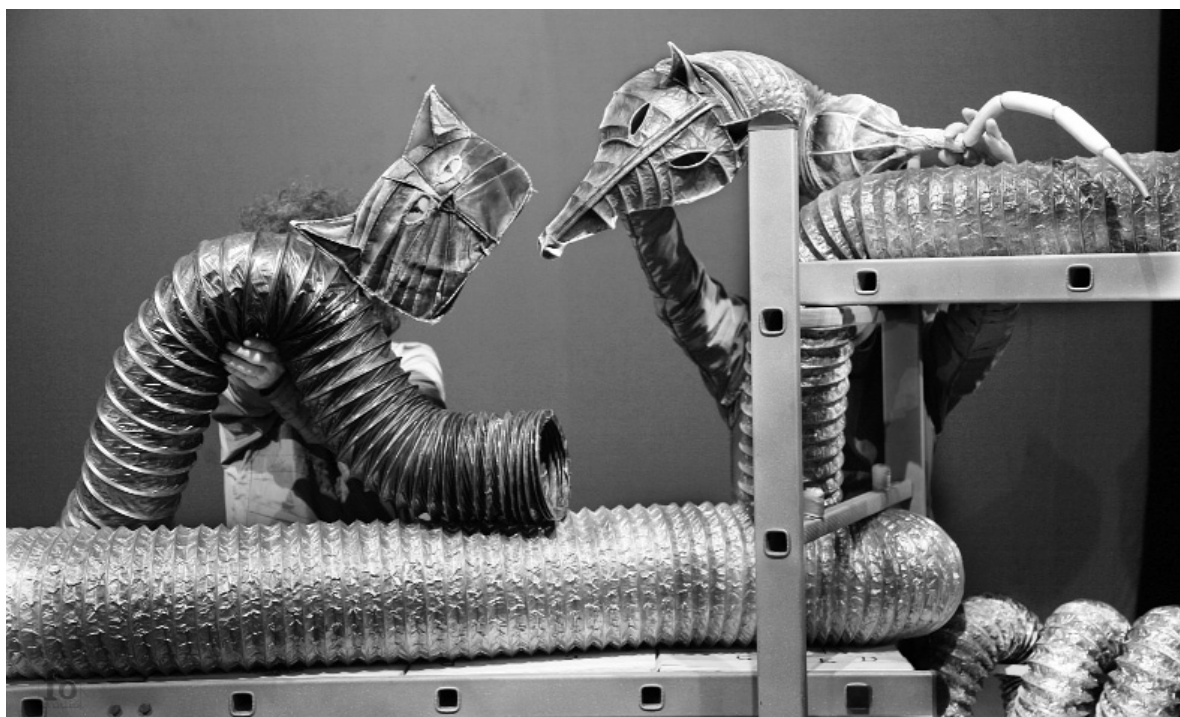
Великолепният куклено-джазов спектакъл беше замислен от гавна. Адаптацията на популярния роман на чилийския автор “Историята на една чайка и на котарака, който я научи да лети” е съвместна работа на Катя

Сцена от
“История за чайка
и банда котараци”
Scene from
*The Tale of a
Seagull and a Band
of Tomcats*

Петрова и Ина Божидарова, а уникалните кукли и чудесната мобилна сценография на спектакъла са дело на Майа Петрова. За целта от Франция са внесени специални въздуховни тръби, оцветени различно, с изключителна еластичност, позволяваща телата на куклите да се гънат и трансформират в какво ли не, включително и в музикални инструменти (една от най-добрите идеи на Катя Петрова бе танцът на плъховете да мине от гвиженческа партитура в музикална импровизация, когато телата на куклите в ръцете на актьорите бяха обърнати наопаки и неочаквано засвириха като истински гайди). Всъщност вълшебното им представление напомня за най-добрите години на кукленото театрално изкуство в България в средата на миналия век, когато в Централния куклен театър с огромен успех са играни “Заешко училище” (1959), “Петя и Вълкът” (1960), “Крале Марко” (1967) и пр. И все пак. Това са били кукленотеатрални събития, в които актьорът не е излизал толкова напред, заигравал се е с куклата зад параван или около някоя четвърта стена, поставена като преграда между публиката и сцената. Новото и модерното в режисьорския размах на “История за чайка и банда котараци” е именно ефектното съчетание на актьор с кукла – еднакво ярки и интересни в развитието на действието (а не кукла, подчинена на актьора, или обратното). ■

Сцени от
“История за чайка
и банда котараци”
Scenes from
*The Tale of a
Seagull and a Band
of Tomcats*

За новата книга на Бело

Проф. Славчо Маленов

На 6 септември 2008 г., в дните на Международния куклен фестивал “Двама са малко – трима са много” в Пловдив, се състоя премиерата на една нова книга – “Красотата на грозната кукла”. Неин автор е Шули Бело – познатият на цялото ни съсловие театрален критик и изследовател, който ни напусна през февруари 2008 г. Книгата бе представена от проф. Славчо Маленов.

Ешуа Моис Бело (артистичен псевдоним Шули Бело) е роден на 17 ноември 1920 г. в Пловдив. В периода 1963 – 1976 г. той е директор и художествен ръководител на кукления театър в родния си град. Дейността му като директор е свързана с имената на едни от най-значимите личности, работили по това време в Пловдивския куклен театър: режисьорите Юлия Огнянова и Яна

Цанкова, художниците Б. Ахчиевски и Димитър Киров, творческият тандем братя Райкови, актьорите Веса Митрева, Гина Тасева, Анастасия Ангелова, Денка Димова, Иван Сивинов, Крум Ковачев, Иван Дипчиков, Ваня Сивинова, Карп Карпов, Трендафил Кириакидис, Цветана Балканджиева и много други. Това е един от силните периоди на театъра, отличаващ се с новаторски търсения